

Bizony, bizony, mondom nektek, hogy amit csak kértek az Atyától az én nevemben, megadja nektek. Eddig nem kértetek semmit az én nevemben: kérjétek és megkapjátok, hogy örömetök teljes legyen.

Jn 16, 23-24

Keresztény Gyülekezet, Testvéreim az Úr Jézus Krisztusban!

A húsvét utáni ötödik vasárnap az imádság vasárnapja. Latin nevén Rogate, ami azt jelenti: imádkozzatok. Erre szólítja Jézus is tanítványait, és benne minket is. De vajon mi is az imádság, amire Jézus buzdít minket?

Azt gondoljuk, hogy imádkozni mindenki tud, különösen akkor, ha bajban van. De nem biztos, hogy minden, amit mi imádságnak gondolunk, az valóban imádság. Mert sok imádság nem több mint pusztán félelmeink vagy vágyaink megfogalmazása úgy, hogy azt sem tudjuk, van-e valaki, akihez eljutnak szavaink, és nem is ismerjük azt, aki imádságunk címzettje, ezért aztán nem is tudunk bízni, hinni és megnyugodni.

Amerikában az egyik déli államban egyszer nagy és hosszan tartó szárazság volt. A vetések kiégtek, a víztartalékok fogyóban voltak, az állatok pusztultak, éhínség fenyegetett. A baptista gyülekezetek egy nagy ima összejövetelre hívták az embereket, hogy esőért imádkozzanak. Sokan mentek a templomba, és az embereknek feltűnt egy tíz év körüli gyerek, aki egy nagy esernyőt vitt magával. Amikor megkérdezték tőle, hogy minek az ernyő, komoly arccal felelte: Hát esőért jöttünk imádkozni, nem? A történet csattanója, hogy még az istentisztelet alatt óriási felhőszakadás tört ki.

Csodálatos gyermeki hit ez! De miért van az, hogy mire felnőttek leszünk, elveszítjük ezt a gyermeki hitet? Talán már sokkal kevésbé hiszünk az imádság erejében? Mint ahogy a felnőttek már nem hisznek a mesében sem? Mintha felnőttként már válogatnánk azzal kapcsolatban, hogy mit kérünk az imáinkban. Csupa racionális dolgot, amiről el tudjuk hinni, hogy valóra is válik.

De vajon ezzel nem szegényítjük-e meg az imádságaink erejét? Nem vagyunk-e kicsiny hitűek Isten hatalmát, lehetőségeit és szeretetét illetően? Ez a kishitűség ellentétben van azzal, ahogyan a Bibliában látjuk Isten embereit imádkozni. Olvasgassunk bele a Biblia imádságos könyvébe, a Zsoltárokba. Milyen szenvedélyesen, sokszor lehetetlent kérve imádkozik Dávid király. Vagy olvassuk el Jób vagy Jónás próféta imádságát. Lehetetlent kértek, és mégis meghallgatta őket Isten. De ugyanígy az Újszövetségben is ezt látjuk: a tanítványok imádságára eljön a Szentlélek, betegek gyógyulnak meg, emberek jutnak hitre, apostolok menekülnek meg a börtönből, Péter egyenesen a kivégzése előtti éjszakán. Ők nem

gondolkodtak, mit kérnek az imádságaikban, hogy van-e esélye annak, mertek nagyot kérni, lehetetlen kérni, és Isten a lehetetlent is megtette.

De nagyon fontos azt is látnunk, hogy a bibliai imádkozók mindig hittel és bizalommal Isten kezébe tették a végleges döntést. Ez pedig úgy hangzik, ahogyan ezt maga Jézus is megtette: Legyen meg a Te akaratod! Mindent kérhetünk Istentől! Mindenért, a lehetetlenért is imádkozhatunk. Egyetlen feltétel van: Jézus nevében kell kérnünk. Jézus nevében kérni pedig azt jelenti, hogy úgy, ahogyan ő kérte az Atyát: Mindazonáltal ne úgy legyen, ahogyan én akarom, hanem ahogyan Te akarsz Atyám!

Mondhatja valaki erre, hogy ez olyan egerút a csalódás ellen, hogy ezzel előre megmagyarázzuk, ha éppen az ellenkezőjét fogja tenni Isten annak, amit kértünk. Pedig nem erről van szó. Hanem arról, amit Dietrich Boenhoeffer, a hitleri koncentrációs táborba zárt és aztán kivégzett német lelkész mondott: Isten nem teljesíti minden kívánságunkat, de teljesíti minden ígérését.

Ilyen ígérete Istennek az, hogy meghallgatja a Jézus nevében mondott kéréseinket. Hogy mit jelentenek a Jézus nevében mondott kérések, arra maga Jézus tanította meg az övéit, minket is. A tőle tanult imádságban, a Miatyánkban hét kérdésben mondta el, mit kérjünk mennyei Atyánktól: Isten szentségének tiszteletben tartását, országának eljövételét, Isten akaratának megvalósulását, mindennapi kenyeret, vagyis földi életünk szükségleteit, bűneink bocsánatát és azt, hogy mi is meg tudjunk bocsátani másoknak, védelmet a kísértések ellen és szabadságot a gonosztól. Ha ezeket végiggondoljuk, akkor azt látjuk, hogy ebben a hét kérdésben minden benne van, ami a földi és az örök életünk számára szükséges és nélkülözhetetlen. Ha ezeket kérjük, akkor Jézus nevében és Isten akaratára szerinti jó dolgokat kérünk. Ezeket a kéréseket biztosan meghallgatja Isten, hiszen Ő teljesíti azt, amit megígért. Ha szeretnénk, hogy imádságaink Jézus nevében legyenek, akkor meg kellene tanulnunk helyesen imádkoznunk a Miatyánkot.

Jézus azt mondta tanítványainak: Eddig nem kértetek semmit az én nevemben. Lehet, hogy nekünk is ezt mondja? Lehet, hogy emiatt nincsenek örömteli tapasztalataink az imádság területén? Vizsgáljuk meg imádságainkat a Jézustól kapott imádság, a Miatyánk fényében, és akkor megtudjuk, hogy Jézus nevében szoktunk-e imádkozni, vagy a magunk nevében fordulunk mennyei Atyánkhoz! És ha úgy látjuk, hogy eddig a magunk nevében imádkoztunk, akkor kezdjük el megismerni az Úrtól kapott imádságot, és azon tanuljunk meg Jézus nevében imádkozni!

Ámen.